

Sonete

Balada teilor în iarnă

Noi ca doi tei în iarnă intra-vom răbdători
și-om suporta înghețul, și-om îmbrăca ninsoarea,
visând cum ne inundă, de dulce miere, floarea
sub care-ndrăgostiții renasc, nemuritori;

ți-oi plânge-n mine frunza căzută-n sărbători
de aur, ca bănuțul s-aducă împăcarea
între pământ și boltă, când vom simți chemarea
imensității albe – să-i fim înotători;

dă-mi ramul tău de sprijin, tu-aprinde ramul meu,
mai tânără-i alături silaba și mai caldă,
vibrând strălucitoare și nouă sub zăpadă

de parcă-ar fi rostită, din dragoste, de-un zeu
ce-și are-ascuns lăcașul cel sfânt într-o baladă
ce-o ascultăm alături și-o tot șoptim mereu...

ANATOL CIOCANU

Peste ramuri

Mâna ta vrăji lumina
Care-a miresmat grădina:
Peste geamuri – juvaier –
Ochi de soare, stropi de miere!

Aerul din preajmă-ți cere
Munți de dor și de tăcere;
Din miracol, ea, divina,
Vine sora ta, albina!

Porți pe pleoape dulci petale,
Când ne-nduplecării tale
Respirația mea poartă

Ceasul unei mari răscoale...
Albă veghe, albă cale –
Vine albul să mă ardă!

M-oi închina lutului

M-oi închina lutului care la zori
ți-a primi pașii tremurători,
sărutând roua și iarba, și tulpina
moale-a drumului, dezvăluind lumina;

și m-oi închina trupului în care vina
nu și-a ncolțit păgubitor rugina,
ci-a găzduit numai împărății de flori
și singurele de sub cer candori;

până la hotarul ochiului meu,
până la respirația lui Dumnezeu
de la-nceputul lumilor aceste;

lutul sub pași acum s-a subțiat,
eu nu mai sunt de Cel de Sus vegheat,
iar tu acum ești numai o poveste...

Ne-adună aceeași masă...

Ne-adună aceeași masă,
Ne-ncălzește același vin
Și același cânt divin
Peste umeri ni se lasă

Când mai trist, când mai senin,
Dar cu-același dor de casă,
În durerea lui frumoasă
El izvor e, e destin

Ce ne poartă des prin lume
Și-napoi ne-ntoarce, blând.
Semănându-l pe pământ,

Pentru lume-i făr-de nume...
Numai draga „dor” îi spune,
Numai maica „leacul sfânt”!

Exod târziu

Părul tău roșu-am să-l mai simt arzând
sub mâna mea, căzând, înfierbântată,
sub flacăra lui multă și bogată,
pe umeri șerpuindu-se, vibrând;

și-a fi a valurilor mari tăgadă
în sufletul meu depărtat bătând
ca țărnul mării ud și delirând
în nostalgia clipei întomnată;

întoarcerea va fi eco târziu
și ireal spre țărnul străveziu
al unui crez și-al unei mari speranțe,

o revenire către vechi distanțe,
în care-am ars mai mult și mai bogat
cu dorul – zeu, cu sufletu-mpărat...

Aud toamna-n deal cum plânge...

Aud toamna-n deal cum plânge
ori o ramură se frânge,
ori s-a-ntunecat izvorul,
ori mi se usucă dorul?

Ori e codrul – călătorul –
casa-mi lasă și ogorul,
căci regretul mi se-nfige
pân-la oase, pân-la sânge...

Timpul stă într-o aripă,
frunza toamnei într-o clipă
care nu se mai întoarce...

Numai inima-mi e trează
și la geamul tău veghează
și-n plop tânăr se preface...

Îți semăn numele

Eu te-am crescut din tot ce mi s-a dat
sub ceru-acest deprins ca să te vadă,
ai fost pe rând și ploaie, și zăpadă,
și zână, și domniță la palat;

din basmul altei lumi ce te-a-ncântat
îi fi venind fragilă, ca o mladă;
când a plecat din dulcea lui Eladă
Ulysse spre tine poate s-a-nchinat

să-i spui: „Drum bun!”
cu-ntoarcere-n curând...
azi ochiul tău nu-l are-n așteptare...
Eu sunt plecat în lume de-o chemare,

sunt fript de soare și mușcat de vânt...
Îți semăn numele pe-acest pământ,
dar numai iarba dorului răsare...

...cu Eugen Doga, 1960

Numai răspunsu-acei...

Ți-oi răspunde tânăr de departe,
de-unde frunzele-n balade tac
și-n silabe de-aur se preface
ca să-ți curgă cântătoare-n carte;

vei avea-n statornicie parte,
vei atinge-al toamnei roșu prag...
ți-oi răspunde ție de departe
de-unde frunzele-n balade tac;

și-oi chema o flămură ce-a arde,
far ți-oi fi spre dorul tău din larg,
dorul ce te-a-ndepărta de moarte

ca un mândru, de ne-nvins catarg...
Ți-oi răspunde tânăr de departe,
doar răspunsu-acei să-ți fie drag!